DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
15. december 1994 *

I sag C-320/92 P,

Finanziaria Siderurgica Finsider SpA, under likvidation, Rom, ved advokat G. Greco, Milano, og advokat N. Schaeffer, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 12, avenue de la Porte-Neuve,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 5. juni 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-26/90, Finsider mod Kommissionen (Sml. II, s. 1789), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F.A. Schockweiler, og dommerne G.F. Mancini og J.L. Murray (refererende dommer),

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. december 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. juli 1992 har Finanziaria Siderurgica Finsider SpA (herefter benævnt »Finsider«) i henhold til artikel 49 i EKSF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 5. juni 1992 af Retten i Første Instans i sag T-26/90, Finsider mod Kommissionen (Sml. II, s. 1789), for så vidt Retten dels frifandt Kommissionen for Finsider's påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 21. marts 1990 om at pålægge Finsider en bøde for kvoteoverskridelse, dels underkendte selskabets påstand om nedsættelse af bøden.

2 Det fremgår af den appellerede dom (præmis 1 og 9), at der ved Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) blev indført en produktionskvoteordning for visse produkter i jern- og stålindustrien. Denne ordning blev forlænget for 1986 og 1987 ved Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340, s. 5) og for de seks første måneder af 1988 ved Kommissionens beslutning nr. 194/88/EKSF af 6. januar 1988 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 25, s. 1, herefter benævnt »beslutning nr. 194/88«). Ordningen ophørte den 30. juni 1988.

3 Den 9. juni 1988 ansøgte Finsider Kommissionen om tilladelse til at fremstille og levere en mængde stål i fællesmarkedet inden for andet kvartal 1988, der var større end den kvote, selskabet havde fået tildelt for denne periode (jf. den appellerede doms præmis 7).

4 Ansøgningen blev indgivet i henhold til artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, hvorefter Kommissionen på nærmere angivne betingelser kan give en virksomhed tilladelse til forlods anvendelse inden for et kvartal af en del af de kvoter, som er fastsat for det efterfølgende kvartal.

5 Ved beslutning af 21. marts 1990, truffet i henhold til EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, fastslog Kommissionen, at Finsider uden at have fået tilladelse dertil havde overskredet de kvoter, selskabet havde fået tildelt for andet kvartal 1988. Kommissionen pålagde som følge heraf selskabet en bøde på 2 153 550 ECU (jf. den appellerede doms præmis 31).

6 Den 18. maj 1990 anlagde Finsider sag ved Retten med påstand om annullation af beslutningen, subsidiært nedsættelse af bøden. Retten frifandt imidlertid ved sin dom af 5. juni 1992 Kommissionen for samtlige Finsider's påstande, hvorefter selskabet har iværksat nærværende appel.

7 Til støtte for sine påstande under appelsagen har Finsider i det væsentlige gjort gældende, at Retten i Første Instans

— har tilsidesat Domstolens dom af 14. juni 1989 i de forenede sager 218/87, 223/87, 72/88 og 92/88, Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen (Sml. s. 1711), hvorved artikel 5 og 17 i beslutning nr. 194/88 blev annulleret

— har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

— har fejlfortolket artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88

— med urette har fastslået, at Kommissionens beslutning var tilstrækkelig begrundet

— med urette har antaget, at ansøgningen om forlods kvoteanvendelse kunne afslås stiltiende

— med urette har fastslået, at Kommissionen havde meddelt Finsider tilstrækkelige oplysninger til støtte for, at der var sket en kvoteoverskridelse

— med urette har frifundet Kommissionen for påstanden om nedsættelse af bøden.

Første anbringende

8 Finsider's første anbringende er, at Retten har tilsidesat Domstolens dom i førnævnte sag, Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen, hvorved artikel 5 og 17 i beslutning nr. 194/88 blev annulleret.

9 Artikel 5 i nævnte beslutning bestemte således:

»1. Kommissionen fastsætter hvert kvartal for hver virksomhed produktionskvoterne og den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles marked:

— på basis af de referenceproduktioner og referencemængder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, og artikel 6

— ved på disse referenceproduktioner og referencemængder at anvende de i artikel 8 omhandlede reduktionssatser.

2. Om nødvendigt kan Kommissionen under hensyntagen til den i artikel 4, stk. 3, fastsatte grænse foretage en tilpasning af de i overensstemmelse med de i stk. 1 fastsatte kvoter.«

10 Finsider har gjort gældende, at denne bestemmelse indeholdt hjemmel for Kommissionen til at fastsætte stålkvoterne for de to første kvartaler af 1988. Da denne bestemmelse imidlertid blev annulleret ved nævnte dom i sagen Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen, havde de fastsatte kvoter for 1988 ikke længere nogen gyldighed, hvorfor der ikke havde kunnet fastslås at være sket en kvoteoverskridelse.

11 Herom bemærkes, som anført af Retten, at Domstolen i nævnte dom i sagen Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen (jf. præmis 26) udtalte, at artikel 5 i beslutning nr. 194/88 havde samme ordlyd som artikel 5 i nævnte beslutning nr. 3485/88 og som følge heraf fastslog, at førstnævnte artikel 5 måtte annulleres af de samme grunde, som havde ført til, at den anden artikel 5 blev annulleret ved dom af 14. juli 1988, forenede sager 33/86, 44/86, 110/86, 226/86 og 285/86, Peine-Salzgitter m.fl. mod Kommissionen (Sml. s. 4309).

12 Ved sidstnævnte dom blev artikel 5 imidlertid ikke annulleret i det omfang, den indeholdt beføjelser for Kommissionen til at fastsætte kvoterne, men kun i det omfang, den ikke indeholdt nogen mulighed for at fastsætte leveringskvoterne på et grundlag, som Kommissionen anså for rimeligt for de virksomheder, for hvilke forholdet mellem produktions- og leveringskvoten lå væsentligt under fællesskabsgennemsnittet.

13 Følgelig kunne Kommissionen fastsætte kvoterne for 1988 under skyldig hensyntagen til det rimelighedskrav, som Domstolen havde fremhævet, og disse kvoter

kunne lægges til grund ved afgørelsen af, om Finsider havde overskredet den mængde, som selskabet havde fået tildelt. Retten har derfor ikke, som hævdet af Finsider, tilsidesat nævnte dom i sagen Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen.

14 Den anden bestemmelse, som Finsider henviser til i forbindelse med sit første anbringende, er artikel 17 i beslutning nr. 194/88, som også blev annulleret ved førnævnte dom i sagen Hoogovens Groep m.fl. mod Kommissionen, og hvorefter virksomhederne kunne konvertere en del af forskellene mellem de produktions- og leveringskvoter, som de havde fået tildelt, til leveringskvoter. Denne bestemmelse lød således:

»Virksomhederne bemyndiges til hvert kvartal inden for en af dem valgt produktgruppe at overføre en del af forskellen mellem den på grundlag af referenceproduktionen beregnede produktionskvote og den på grundlag af referencemængden beregnede kvotedel, som kan leveres på det fælles marked, i forholdet 1 : 0,85, til kvoter, der kan leveres på det fælles marked«.

15 For Retten gjorde Finsider gældende, at visse virksomheder i kraft af denne bestemmelse havde kunnet forøge deres stålleverancer i perioden mellem den 1. januar 1987 og den 30. juni 1988, og at den øgede konkurrence på det fælles marked for Finsider's vedkommende havde medført en væsentlig nedgang i dets leverancer. Når Domstolen havde annulleret artikel 17, burde Kommissionen have foretaget en udligning mellem den kvoteoverskridelse, som var foreholdt Finsider, og selskabets leverancenedgang.

16 Herom fastslog Retten, at Kommissionen havde taget hensyn til følgerne af, at artikel 17 var annulleret, idet den for den angivne periode nedsatte de oprindeligt beregnede kvoteoverskridelser for de to produktgrupper, som var omfattet af beslutningen (jf. den appellerede doms præmis 65, in fine).

17 Under appelsagen har Finsider gjort gældende, at Kommissionen også burde have taget hensyn til den nedgang i leverancerne, som beroede på anvendelsen af artikel 17, inden for andre perioder end andet kvartal 1988 og for andre produktgrupper end dem, som var omfattet af beslutningen. Ifølge appellanten har Retten begået retsvildfarelse ved at frifinde Kommissionen for selskabets påstand på dette punkt.

18 Herom henvises til EKSF-traktatens artikel 34, som bestemmer således:

»I tilfælde af annullation sender Domstolen sagen tilbage til Den Høje Myndighed. Denne har pligt til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde annullationsafgørelsen. Har en virksomhed eller en gruppe af virksomheder lidt en direkte og særlig skade som følge af en beslutning eller henstilling, der af Domstolen er fundet behæftet med en mangel, der begrunder ansvar for Fællesskabet, har Den Høje Myndighed pligt til, under anvendelse af de beføjelser, der er tillagt den i henhold til bestemmelsen i denne traktat, at træffe forholdsregler, der er egnede til at sikre en rimelig genoprettelse af den skade, der er en direkte følge af den annullerede beslutning eller henstilling, og til, om fornødent, at tilstå en passende erstatning.

Hvis Den Høje Myndighed undlader inden en rimelig frist at træffe de forholdsregler, som fuldbyrdelsen af en annullationsafgørelse indebærer, kan der anlægges erstatningssag for Domstolen.«

19 Det fremgår af denne bestemmelse, at Kommissionen skal træffe passende foranstaltninger til udbedring af den skade, der måtte være forvoldt ved en retsakt, som kan pådrage Fællesskabet et ansvar.

20 Som fastslået af Domstolen i dommen af 23. februar 1961 i sag 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed (Sml. 1954-1964, s. 211, org. ref.: Rec. s. 3), kan Domstolen ikke foreskrive Den

Høje Myndighed hvilke beslutninger den skal træffe som følge af en annullationsdom, men kan alene henvise sagen til denne.

21 Det fremgår tillige af artikel 34, at den pågældende virksomhed kan anlægge erstatningssag for Domstolen, hvis Kommissionen ikke har opfyldt sine forpligtelser efter denne bestemmelse. Ifølge Domstolens praksis skal virksomheden godtgøre, at der er begået en fejl, at der er indtruffet et tab, og at der er årsagsforbindelse, idet det ikke er tilstrækkeligt for, at Fællesskabet ifalder ansvar, at den annullerede retsakt er retsstridig (jf. dom af 30.1.1992, forenede sager C-363/88 og C-364/88, Finsider m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 359).

22 Det følger heraf, at Fællesskabets retsinstanser ikke kan pålægge Kommissionen, ved beregningen af en kvoteoverskridelse, som er foreholdt en virksomhed, at tage hensyn til virkningerne af, at en retsakt, der hævdes at have forvoldt virksomheden et tab, er annulleret. Under en erstatningssag kan Fællesskabets retsinstanser alene efterprøve, om betingelsen for at opnå erstatning er opfyldt, nemlig om der er begået en fejl, indtrådt et tab, og om der foreligger årsagsforbindelse.

23 Retten har derfor med føje i dommen antaget, at den »ikke kan give Kommissionen pålæg om, hvilke foranstaltninger, den ... skal træffe til opfyldelse af en annullationsdom fra Domstolen«, som er afsagt i henhold til EKSF-traktatens artikel 34 (jf. den appellerede doms præmis 65).

24 Det første anbringende må herefter forkastes.

Andet anbringende

25 For det andet anfægter Finsider, at Retten har lagt til grund, at selskabet vidste, at det principielt var udelukket at foretage en forlods kvoteanvendelse, når kvoterne senere blev ophævet, og derfor ikke med føje kunne tro, at det var berettiget til at overskride dets kvote. Ifølge Finsider har Retten har derfor ved at indtage denne holdning tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

26 Herom bemærkes, at Retten som led i sin kompetence til at bedømme sagens omstændigheder i dommen har fastslået, at »det sagsøgende selskab ikke med føje (kan) gøre gældende, at det blev overrasket over, at kvoteordningen blev bragt til ophør, da Kommissionen klart havde angivet i betragtningerne til sin beslutning nr. 194/88, at den for visse produkters vedkommende ville opretholde kvoteordningen i yderligere to kvartaler, men samtidig ville foretage 'en lempelse af kvoterne i det andet kvartal for at forberede liberaliseringen [af markedet] efter den 30. juni 1988'« (jf. præmis 97). Denne udtalelse er tilstrækkelig til at fastslå, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke er blevet tilsidesat.

27 Finsider gør endvidere gældende, at »der utvivlsomt er ydet andre virksomheder tilsvarende forlods kvoteanvendelser ... ved udtrykkelig beslutning herom fra Kommissionen«, og at »dette forhold helt er overset i den appellerede dom«.

28 Herom bemærkes, at Finsider ikke har fremført nogen som helst faktiske omstændigheder til godtgørelse af sin påstand, og at det i øvrigt ikke tilkommer Domstolen, når den udtaler sig om retsspørgsmål under en appelsag, at tage stilling til de faktiske omstændigheder, som parterne måtte henvise til.

29 Det andet anbringende må herefter forkastes.

Tredje, fjerde og femte anbringende

30 Det tredje, fjerde og femte anbringende vedrører beslutningen af 21. marts 1990, hvorved Finsider blev pålagt en bøde for kvoteoverskridelse, for så vidt denne beslutning må anses for at udgøre et afslag fra Kommissionen på at efterkomme selskabets ansøgning om forlods kvoteanvendelse. Efter Finsider's opfattelse har Retten fejlagtigt antaget, at dette afslag var i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, at det var tilstrækkeligt begrundet, og *at* et sådant afslag kunne gives stiltiende.

31 Herom bemærkes først, at Kommissionen i beslutningen af 21. marts 1990 alene fastslår, at Finsider har foretaget en kvoteoverskridelse i strid med beslutning nr. 194/88, og derfor pålægger selskabet en bøde. (jf. beslutningens artikel 1 og 2).

32 I øvrigt bemærkes, at det i fjerde betragtning til beslutning nr. 194/88 anføres, at »en øjeblikkelig tilbagevenden til markedsreglerne kunne ... fremkalde et for brat prisfald«, og at det derfor »forekommer ... berettiget, at [opretholde kvotesystemet] i endnu to kvartaler«. Kvoteordningen blev følgelig bragt til ophør den 30. juni 1988.

33 Ifølge samme beslutnings artikel 11, stk. 3, litra e), kan det tillades forlods at anvende »de for det følgende kvartal fastsatte kvoter«. Dette forudsætter dog, at Kommissionen havde fastsat kvoterne for det efterfølgende kvartal. Denne fortolkning følger i øvrigt af bestemmelsens formål, som var at sikre en vis smidighed i kvoteordningen og samtidig undgå, at de stålmængder, som kunne produceres

og/eller leveres af den pågældende virksomhed, derved blev forhøjet, da dette ville skade kvoteordningen.

34 Følgelig kunne der ikke længere i løbet af andet kvartal 1988 ydes nogen forlods kvoteanvendelse, da kvoteordningen ophørte den 30. juni 1988. Artikel 11, stk. 3, litra e), havde derfor ikke længere nogen virkning fra slutningen af første kvartal, hvorfor Kommissionen fra dette tidspunkt ikke længere var kompetent til at træffe beslutninger om at yde eller afslå en forlods kvoteanvendelse.

35 Som svar på Finsider's ansøgning om forlods kvoteanvendelse kunne Kommissionen derfor kun meddele, at kvoteordningen ophørte med udgangen af andet kvartal 1988, hvilket ikke kan anses for en »beslutning« i EKSF-traktatens artikel 14's forstand. Dette var i øvrigt også indeholdt i den skrivelse, som en kontorchef ved Kommissionen sendte Finsider den 2. august 1988, hvori det hedder:

»Jeg skal herved meddele Dem, at det efter nævnte bestemmelse [artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88] er muligt at foretage 'forlods anvendelse' af kvoter på den betingelse, at der er tildelt kvoter for de følgende kvartaler. Da kvoteordningen imidlertid ophørte med udgangen af juni måned, kan artikel 11, stk. 3, litra e), ikke længere finde anvendelse« (jf. den appellerede doms præmis 11).

36 Retten har derfor begået retsvildfarelse ved at fastslå (jf. den appellerede doms præmis 71), at »den i sagen anfægtede beslutning udgør et stiltiende, men klart afslag på sagsøgerens ansøgning om forlods kvoteanvendelser, idet den angiver

omfanget af den konstaterede kvoteoverskridelse og den sats, der er anvendt ved beregningen af den under proceduren pålagte bøde«.

37 Hvis præmisserne i en dom, afsagt af Retten i Første Instans, indeholder en tilsidesættelse af fællesskabsretten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, må appellen dog forkastes (jf. dom af 9.6.1992, sag C-30/91 P, Lestelle mod Kommissionen, Sml. I, s. 3755, præmis 28).

38 Dette er tilfældet i denne sag, da de anbringender, som Finsider har fremført mod nævnte beslutning af 21. marts 1990, og hvori selskabet gjorde gældende, at beslutningen udgjorde et afslag på selskabets ansøgning om forlods kvoteanvendelse, er blevet uden genstand, efter at Domstolen har fastslået, at Kommissionen ikke traf nogen beslutning vedrørende ansøgningen om forlods kvoteanvendelse og heller ikke var berettiget hertil.

Sjette anbringende

39 For det sjette anfører Finsider, at Retten fejlagtigt har antaget, at de oplysninger, Kommissionen tilsendte selskabet som bevis for, at der forelå en kvoteoverskridelse, var tilstrækkelige. Efter appellantens opfattelse burde Kommissionen også have tilsendt selskabet en kopi af de foretagne beregninger eller et mødereferat med en gengivelse af de faktorer, som indgik i beregningen, og som var blevet nævnt under det møde mellem Kommissionen og selskabet, hvorunder kvoteoverskridelsen blev drøftet.

40 Retten har herom i sin dom fastslået, at »Kommissionen ved sin skrivelse af 23. februar 1989 ... forklarede ... de beregninger, på grundlag af hvilke den fandt at måtte konstatere, at sagsøgeren havde gjort sig skyldig i en kvoteoverskridelse for andet kvartal 1988. Sagsøgeren fik senere lejlighed til at fremsætte sine bemærknin-

ger under møderne den 3. marts 1989, den 24. maj 1989 og den 24. januar 1990 samt i sine skrivelser af 15. marts, 12. juni, 14. juli, 1. august og 8. september 1989 samt af 7. februar 1990. Det fremgår, at Kommissionen ved udstedelsen af den anfægtede retsakt tog hensyn til sagsøgerens bemærkninger med hensyn til anvendelsen af artikel 7 i beslutning nr. 194/88, hvilket Kommissionen meddelte selskabet ved skrivelse af 5. juni 1989. Derimod afslog Kommissionen med rette at tage hensyn til de forlods kvoteanvendelser, som selskabet havde ansøgt om i henhold til artikel 11, stk. 3, litra e), i beslutning nr. 194/88, hvilket fremgår af referatet af mødet den 24. maj 1989. Ligeledes afslog Kommissionen med rette under den administrative procedure at tage hensyn til virkningerne af annullationsdommen af 14. juni 1989, idet denne ikke vedrørte andet kvartal 1988 og de omhandlede produktgrupper (gruppe Ia og Ib). Desuden har parterne under retsmødet samstemmende forklaret, at Kommissionen under det uformelle møde den 24. januar 1990 viste sagsøgeren de beregninger, den havde foretaget for at kunne fastslå størrelsen af de kvoter, som sagsøgeren var gået glip af på grund af anvendelsen af artikel 17 i beslutning nr. 194/88, som Domstolen senere annullerede, navnlig hvad angår de her i sagen omhandlede produktgrupper og det omhandlede kvartal ...« (jf. præmis 108).

41 Ud fra disse faktiske konstateringer, som det tilkommer Retten at foretage (jf. herom bl.a. dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12), har Retten med føje fastslået, at Kommissionen »gav sagsøgeren lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den anførte kvoteoverskridelse« (jf. præmis 108).

42 Følgelig må det sjette anbringende forkastes.

Retsstridig underkendelse af påstanden om nedsættelse af bøden

43 Endelig gør Finsider indsigelse mod, at Retten underkendte selskabets påstand om nedsættelse af bøden under henvisning til andre grunde end de af Kommis-

sionen anførte, hvilket strider mod fællesskabsretten, og ikke tog hensyn til anbringendet om, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning var blevet tilsidesat.

44 Det er herom tilstrækkeligt at fastslå, at Retten i den appellerede dom tog stilling til de argumenter, som Finsider fremførte til støtte for påstanden om bødens nedsættelse, og at Retten allerede ved gennemgangen af anbringendet om tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som den forkastede, havde taget hensyn til alle de faktorer, som var relevante for vurderingen af bødens størrelse. Det var derfor med føje, at Retten ved udøvelsen af den skønsbeføjelse, som tilkommer den i så henseende, antog, at »den sagsøgeren pålagte bøde ikke bør nedsættes« (jf. den appellerede doms præmis 114).

45 Subsidiært har Finsider nedlagt påstand om, at Domstolen selv foretager en bedømmelse af bødens størrelse på baggrund af de argumenter, som selskabet har fremført under appelsagen, uden dog at annullere Rettens dom som følge af en retsvildfarelse.

46 Herom bemærkes, at Domstolen ikke ud fra billighedsbetragtninger er berettiget til ved sin prøvelse af retsspørgsmål under en appelsag at udøve et andet skøn end det, Retten har anlagt, når denne som led i sin fulde prøvelsesret træffer afgørelse vedrørende en bøde, som en virksomhed er blevet pålagt på grund af en tilsidesættelse af fællesskabsretten.

47 Heraf følger, at de argumenter, som Finsider har fremført til støtte for sin påstand om bødens nedsættelse, må forkastes.

48 Som følge af samtlige disse betragtninger må appellen som helhed forkastes.

Sagens omkostninger

49 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes den part, der taber sagen, at afholde sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale dens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Schockweiler Mancini Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1994.

R. Grass
Justitssekretær

F.A. Schockweiler
Formand for Anden Afdeling